

Wyrok z dnia 28 maja 1998 r.

I PKN 152/98

Przewodniczący SSN: Walerian Sanetra, Sędziowie SN: Adam Józefowicz, Andrzej Wasilewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 28 maja 1998 r. sprawy z powództwa Beaty S. przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Handlowemu Wytwórni Makaronu „A.” S.C. - A. B., F. B. w O. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu z dnia 4 grudnia 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Opolu wyrokiem z dnia 7 października 1997 r. [...] przywrócił powódkę - Beatę S. do pracy w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym Wytwórnia Makaronu „A.” w O. stanowiącym własność spółki cywilnej Alicji B. i Franciszka B. oraz zasądził na jej rzecz wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Rejonowy podniósł w szczególności, że w danym wypadku brak było podstaw dla rozwiązania umowy o pracę z powódką bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 KP i to tym bardziej, że w przedmiotowej sprawie strona pozwana nie uczyniła zadość wymogowi prawnemu, o którym mowa w art. 30 § 4 KP, tzn. nie wykazała na czym konkretnie w danym wypadku polegało ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych uzasadniające rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Pozwani właściciele przedsiębiorstwa wnieśli apelację od tego wyroku, w której zarzucili, że został on wydany bez uprzedniego wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy i wnieśli o jego zmianę i oddalenie powództwa. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu wyrokiem z dnia 4 grudnia 1997 r. [...] oddalił apelację. W uzasadnieniu wyroku Sądu Wojewódzkiego podniesiono w szczególności, że Sąd Rejonowy podejmu-

jąc rozstrzygnięcie w sposób wyczerpujący wyjaśnił wszystkie istotne dla sprawy okoliczności i dokonał prawidłowych ustaleń w sprawie.

W kasacji strona pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub o jego uchylenie i oddalenie powództwa, zarzucając, że wyrok ten został wydany bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i wskazała na art. 393 pkt 2 KPC oraz że narusza on prawo materialne poprzez błędne zastosowanie art. 57 § 2 KP z pominięciem art. 92 KP w związku z art. 48 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. Nr 30, poz. 143 ze zm.). W szczególności w kasacji zarzuca przyjęcie przez Sąd błędnego ustalenia, że powódka w dacie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia nie wiedziała, iż jest w ciąży i że spoczywał na niej obowiązek poinformowania pracodawcy o tym fakcie, a tymczasem - jak wywodzi się w kasacji - gdyby powódka nie wiedziała wówczas o swoim stanie, to nie zgłosiłaby się w tym samym dniu do gabinetu ginekologiczno-położniczego w celu otrzymania zwolnienia lekarskiego. Kasacja zarzuca ponadto, iż Sąd niesłusznie przyjął, że przywrócenie terminu do wniesienia odwołania zostało przez powódkę uprawdopodobnione, a także że użyty w wypowiedzeniu umowy o pracę zarzut „odmowy wykonania pracy” i „niewłaściwego odnoszenie się do właścicielki” nie stwarza wystarczających podstaw dla badania wszystkich okoliczności sprawy, które uzasadniały użycie takiego sformułowania i dlatego: „Sąd przyjął, że jedynie przedmiotem jego oceny może być takie zachowanie pozwanej, które jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego”. W kasacji zarzuca się również, że Sąd nie wziął pod uwagę, iż pozwani ze względu na stan zatrudnienia nie są zobowiązani do ustalania i wypłaty zasiłków chorobowych (art. 48 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa Dz.U. Nr 30, poz. 143 ze zm.) i uznał za prawidłowe ustalenie co do wysokości zasądzonego wynagrodzenia za czas pozostawania powódki bez pracy w kwocie 1.978,50 zł, nie biorąc pod uwagę przysługującego w tym czasie powódce prawa do zasiłku chorobowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona.

W kasacji zarzucono naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy (art. 393¹ pkt 2 KPC), błędnie powołując w tym kontekście art. 393 pkt 2 KPC, jednakże nie wskazano, które konkretnie przepisy postępowania zostały przez Sąd Wojewódzki naruszone oraz na czym ich naruszenie miałyby polegać. W tym zakresie wywód kasacji ogranicza się jednak wyłącznie do polemiki z tymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji, które - stosownie do postanowienia art. 265 KP - stanowiły podstawę dla uwzględnienia wniosku pracownika o przywrócenie uchybionego terminu do złożenia odwołania. [...] Nie jest również zasadny zarzut kasacji, że Sąd Apelacyjny nie wyjaśnił w postępowaniu „wszystkich okoliczności sprawy”, skoro - stosownie do wyraźnego postanowienia art. 30 § 4 KP - w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być zawsze wskazana przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy o pracę na podstawie art. 52 KP. Przesądza to o tym, że w danym wypadku spór przed sądem pracy toczy się wyłącznie „w granicach zarzutu skonkretyzowanego w pisemnym oświadczeniu, a pracodawca pozbawiony jest możliwości powoływania się w toku postępowania na inne przyczyny, które również mogłyby uzasadniać tryb zwolnienia z pracy przewidziany w art. 52 KP” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1980 r., I PRN 86/80 - Służba Pracownicza 1981 nr 8, s.12). Wreszcie, podniesiony w kasacji zarzut, że Sąd Wojewódzki nie wziął pod uwagę, iż pozwani ze względu na stan zatrudnienia nie są obowiązani do ustalania i wypłaty zasiłków chorobowych (art. 48 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa Dz.U. Nr 30, poz. 143 ze zm.) i uznał za prawidłowe dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenie co do wysokości zasądanego wynagrodzenia za czas pozostawania powódki bez pracy w kwocie 1.978,50 zł, nie biorąc pod uwagę przysługującego w tym czasie powódce prawa do zasiłku chorobowego, nie mógł być uwzględniony z dwóch powodów. Po pierwsze - ze względów formalnych, bowiem zarzut ten dotyczy ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji i nie był podnoszony przez stronę pozwaną w apelacji, dlatego nie może być przedmiotem rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym (art. 392 § 1 KPC *a contrario*). A po wtóre - także z tej przyczyny, że stosownie do postanowienia art. 57 § 2 KP, w wypadku, gdy umowę o pracę rozwiązano z pracownicą w okresie ciąży, przysługuje jej wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji.

=====